

Sygn. akt III KZ 25/14

POSTANOWIENIE

Dnia 10 czerwca 2014 r.

Sąd Najwyższy w składzie:

SSN Małgorzata Gierszon

w sprawie z wniosku **S. S.**

o wznowienie postępowania w sprawie ... 210/09 Sądu Rejonowego w O.

Zamiejskowy Wydział Karny w M., zakończonego wyrokiem Sądu Okręgowego w

E. z dnia 19 stycznia 2010 r., sygn. akt ... 96/09,

po rozpoznaniu w Izbie Karnej na posiedzeniu

w dniu 10 czerwca 2014 r.,

zażalenia wnioskodawcy na zarządzenie Zastępcy Przewodniczącego II Wydziału
Karnego Sądu Apelacyjnego

z dnia 6 lutego 2014 r.

p o s t a n o w i ł

utrzymać w mocy zaskarżone zarządzenie.

UZASADNIENIE

Zaskarżonym zarządzeniem z dnia 6 lutego 2014 r., Zastępca Przewodniczącego II Wydziału Karnego Sądu Apelacyjnego na podstawie art. 545 § 1 k.p.k. w zw. z art. 530 § 2 k.p.k. odmówiła przyjęcia wniosku o wznowienie postępowania złożonego przez S. S., „albowiem zachodzą okoliczności z art. 120 § 2 k.p.k. – wnioskodawca pomimo wezwania do uzupełnienia braku formalnego

pisma poprzez sporządzenie i podpisanie wniosku przez adwokata, nie uzupełnił tego braku w określonym terminie”.

Na to zarządzenie wnioskodawca wniósł zażalenie.

Zażalenie to dotyczyło nie tylko powyższego zarządzenia, ale jeszcze trzech innych zarządzeń, – tożsamyh w swojej treści – wydanych w sprawach ... 148/13, ...149/13, ... 150/13, Sądu Apelacyjnego.

Skarżący zakwestionował w nim postanowienie mocą którego odmówiono w nim wyznaczenia z urzędu innego obrońcy. Podniósł, że wyznaczony z urzędu poprzednio obrońca: w ogóle się z nim nie skontaktował, „nie obejrzał nawet akt”, „napisał zaledwie 2 strony „opinii” o takiej samej treści do każdej sprawy”, oparł się jedynie na jego piśmie procesowym, bez znajomości akt – co sam przyznał. Skarżący nadto považał bezstronność sędziów którzy wydali postanowienie odmawiające mu wyznaczenia kolejnego obrońcy z urzędu, podnosząc, iż złożył wobec nich wnioski o wyłączenie do Sądu Apelacyjnego, które nie zostały jeszcze rozpoznane.

Nadto S. S. przytoczył liczne wyroki Trybunału Konstytucyjnego oraz Sądu Najwyższego, które – w jego ocenie - świadczyły o słuszności podnoszonych przez niego w zażaleniu twierdzeń.

Sąd Najwyższy zważył, co następuje.

Zażalenie wnioskodawcy jest bezzasadne.

Będące jego przedmiotem zarządzenie wydano w oparciu o obowiązujące przepisy Kodeksu postępowania karnego. Nie ulega wszak wątpliwości, że jeden z nich, tj. art. 545 ² k.p.k. wprowadza tzw. przymus radcowsko-adwokacki dla sporządzenia i podpisania wniosku o wznowienie postępowania.

Oznacza to, że tylko wniosek, który ten wymóg respektuje, może być przyjęty do merytorycznego rozpoznania.

Wniosek sporządzony osobiście przez wnioskodawcę tego wymogu nie spełnia.

Równocześnie równie bezsporne jest i to, że wnioskodawca był wzywany do uzupełnienia tego braku formalnego wniosku, ale w określonym terminie – czynności tej nie dopełnił.

W tej sytuacji – z mocy przywołanych w podstawie prawnej zaskarżonego zarządzenia przepisów – koniecznością procesową było jego wydanie.

Odnosząc się natomiast do krytycznych uwag skarżącego, dotyczących odmowy wyznaczenia mu kolejnego obrońcy z urzędu dla sporządzenia i podpisania wniosku o wznowienie postępowania, postanowieniem Sądu Apelacyjnego z 26 listopada 2013 r., zauważyć należy, że brak jest racjonalnych przesłanek do podważenia słuszności i tego rozstrzygnięcia. Sporządzone przez wyznaczonego obrońcę z urzędu opinia o braku podstaw do sporządzenia i podpisania wniosku o wznowienie postępowania w w/w sprawie (błędnie wszyta do akt sprawy ... 150/13 Sądu Apelacyjnego – k. 22 – 23) nie daje podstaw do uznania, iż obrońca ten w sposób nierzetelny wykonał obowiązki w zakresie obrony skazanego. Treść tej opinii należy bowiem, przede wszystkim, oceniać w kontekście obowiązujących przepisów karnej ustawy procesowej, które dotyczą (wyłącznie dopuszczalnych) podstaw wznowienia postępowania (art. 540, 540a, 540b i 542 § 3 k.p.k.), jak też treści samego wniosku wnioskodawcy – inicjującego postępowanie. Nie zawiera on przecież wskazania żadnych okoliczności, które by uzasadniały słuszność wyrażonego w tym piśmie żądania wnioskodawcy.

Co więcej, pismo to dotyczy aż pięciu spraw i nie zawiera uzasadnienia zawartych w nim wniosków (bo za takowe nie można uznać samego przytoczenia treści art. 540 k.p.k.).

Nie istnieją też w niniejszej sprawie podstawy do uznania, że sędziowie którzy zasiadali w składzie Sądu Apelacyjnego w dniu 26 listopada 2013 r. byli wyłączeni od rozpoznania wniosku skazanego o wyznaczenie kolejnego obrońcy z urzędu.

Z tych wszystkich względów należało postanowić jak wyżej.